

Jordens vridning eller Trons och förståndets astronomi ..

Hans, J.

73 A Br.

HANSSON. J.

Jacob
Klein
(J. H.)

Jordens vridning

eller

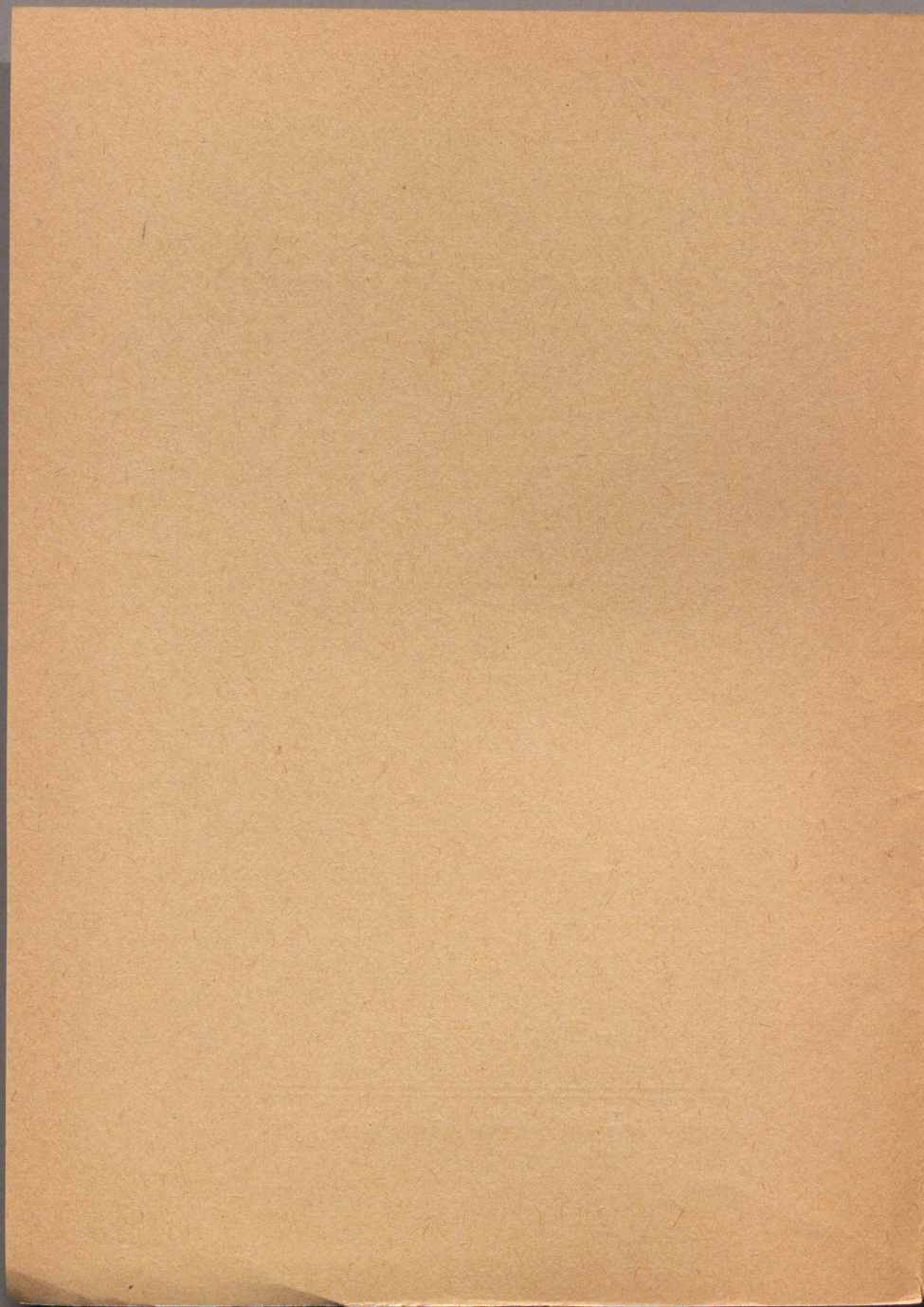
trons och förståndets
astronomi

Utgiven av natur- och bibelforskaren

J. — Hans

-- Pris 80 öre --

Edhagens Tryckeri Industri - Enköping 1922

JORDENS VRIDNING

ELLER

TRONS OCH FÖRSTÅNDETS ASTRONOMI

BEVIS FÖR ATT JORDEN ÄR
STILLASTÅENDE

RELIGIÖS UPPFATTNING OCH TOLKNING
VARFÖR DAG OCH NATT UPPKOMMIT

UTGIVEN AV NATUR- OCH BIBELFORSKAREN

J.-HANS = *Johan Hansson*

GENOM EN TRETTOÅRIG NATUR- BIBELFORSK-
NING HAR DENNA ÖVERTYGELSE FRAMKOMMIT

EDHAGENS TRYCKERI-INDUSTRI - ENKÖPING 1922

FORBENS VIDNING

1872

FORBENS OCH FÖRSTÄDENS

ASTRONOMISKA

OBSEKVARIATET

INOM HVALET 1872

INOM HVALET 1872

1872

INOM HVALET 1872

1872

FÖRORD.

Meningen med denna lilla boks eller broschyrs utgivande är icke att söka några särskilda förmåner vare sig på det eller andra området, utan blott för att sanningen må i detta avseende stråla klart, lika klart som vår egen sol strålar.

Naturligtvis kan icke utgivaren rå för, om dessa världens vetenskapsmän i astronomi och teologi träffas av sanningens pilar, där de sitta på sina stolar och forska med sina instrument. Detta få de själva svara för, detta få de själva kännas vid. Att endast hava sneglat på bibelns klara och sannfärdiga ord och så litat endast på sig själva och sina instrument. Detta bliver helt enkelt deras egen sak. Denna bok må för övrigt bliva till den kraft och verkan den hava kan.

Våra påståenden och framställningar angående varför dag och natt uppkommer, äro vilande på biblisk grund, och äro således helt berättigade och sedan kommer förståndet med förståndets faktorer eller fakta att träda fram inför läsarens eget bedömande.

Dessa världens vise och vetenskapsmän skola icke få höra någon annan dom än att de i sitt oförstånd och trotsiga sinnelag hava förkastat Gud och hans bibel i den lära som kallas astronomi.

J. H.

FÖRSTA KAPITLET.

En liten smula kritik av dessa vetenskapsmäns lärdomar i astronomi angående solen, månen och jorden måste först framläggas innan själva orsaken, varför dag och natt uppkommer, beskrives.

Man antager, man antager och föreställer sig, får man ofta läsa i deras vetenskapliga böcker och detta myckna antagande skola de själva och folket kalla för vetenskap oaktat det icke är något annat än ett antagande, eller något som dessa lärda män hava föreställt sig, någonting om jorden, solen och månen m. m.

Att antaga och föreställa sig i en mängd framställningar i läroböcker är minst sagt oförsvarligt detta passar endast romanskrivare och teaterspelare.

För egen del skulle vi känna det som en skam att utgiva en lärobok vars innehåll består av att antaga och föreställa.

Man antager att jorden varit ett eldklot, men så småningom avsvannat och blivit vad den nu är. En och annan av dessa lärda hava antagit att jor-

den är omkring sjuttiofem millioner år, andra kortare tider, så man har icke ännu fått något bestämt årtal, som de kunna antaga och bestämma.

Utur detta avsvalnande eldklot hava Stilla oceanen och andra havsvatten framkommit, allt vatten som finnes har framkommit ifrån detta eldklot.

Kopparmalm, järnmalm, granit, marmor, guld, silver m. m., och andra olika berg- och stenarter skulle kunna komma fram ur detta förbrända klot? Vidare tusentals olika träd och fröörter. Det låter hart när otroligt att lärda män kunna komma fram inför allmänheten med sådana antaganden som strida rakt emot det rättkänsliga förståndets tankar.

Nej I hårdhjärtade otroshjältar. Böj eder neder och granska en meteorsten som nedfallit från de små eldkloten, stjärnorna däruppe och ni skolen förstå, att det som är förbränt, det är förbränt. Eller kunnen I framkalla lera och sand ur en förbränd tegelsten, ånej icke ens om ni kunna hålla på att framkalla därmed i sjuttiofem millioner år.

Ni måste erkänna omsider naturligtvis, att hoppa över bibeln är en stor förlust för vetandet och kan omöjligt ersättas med något annat än att återvända till denna Guds bibel och rannsaka med förståndets ärliga mikroskåp och kikare om ni annars vill förstå fakta. Ity att det som är förbränt är förbränt.

Himmel och jord äro framkomna genom Guds ord och hela skapelsen genom hans muns anda. I nästa kapitel skola vi tala om för eder ärade vetenskapsmän varför dag och natt uppkommer vilket ni icke ännu tycks hava funnit reda på, som ni i över två tusen år hava efterforskat. Och som vår övertygelse vilar på den heliga bokens utlåtande, kan man väl hoppas att ni med tålmod läser framställningen till punkt.

Läran om solen och månen.

Vidare vill man framhålla att solen är stillastående och med någon mindre rörelse hänger där i rymden och allting rör sig omkring solen. Alltså, raka motsatsen till vad bibeln lärer, där man får reda på att allting i rymden rör sig omkring jorden undantagandes några stjernor, och som man med egna ögon kan se och även uppfatta med sitt förstånd.

Låt oss nu, för att likna andra naturforskare, göra ett antagande, men ett förnuftigt sådant. Om solen hade hängt stilla däruppe i den iskalla rymden i en sextusen år så hade säkerligen den yttersta delen eller skorpan varit avsvältnad. Får man då jämföra jordens ålder med sjuttiofem millioner år, såsom somliga lärda bedömma jordens ålder, så

hade säkerligen solen vid denna tid varit såsom en kall metcorsten.

Med ett sådant antagande som detta, kan man säkert få minoritet av folkmeningen att samtycka till.

Vi äro övertygade för egen del att solen icke kan behålla sin värme på annat sätt än genom sin ofantliga hastighet omkring jorden, på tjugofyra timmar som den löper sin bana. Så göra även de självlysande stjärnorna de underhålla sin eld genom sin hastighet omkring jorden. Detta säger oss själva vårt eget förstånd. Ja, helt naturligt framstår detta för var och en tänkande person i detta fall, ingen eldstad eller eldklot eller annan eld kan underhållas i längden utan genom något slags drag eller blåsning. Astronomerna måste, om än mot sin vilja, erkänna detta om de tänka behålla sin prestige som lärda män. De måste erkänna fakta.

Icke kan det gå an, att spjerna mot udden i denna sak längre. Således, go' herrar solens stillastående hade dödat henne själv och följderna därav förstå vi alla, till och med skolgossar, som vill börja tänka på, varföre dag och natt uppkommer.

När Israels barn, eller judiska folket, skulle intaga landet Kanan så hängde icke solen stilla, utan var stadd i en löpande bana. Detta bibliska påstående

vittnar ju även om att våra astronomer fara vilse, när de hålla före att solen hänger där i rymden stilla och att allting rör sig omkring densamma.

Fortsatt kritik av månläran.

Man antager även att månen är rund och när månen är helt mörk så är den halva delen av månen som är vänd mot oss helt mörk, därför att solstrålarna icke kunna träffa denna sida av månen. Icke ens månen, som är den närmaste av alla himlakroppar, har vetenskapsmännen kunnat granska så pass, att de hava kommit till klarhet, hurudan månen är till formen. De hava antagit att månen är ett runt klot.

Vi skola nu åter göra ett förnuftigt antagande om månen vore rund som ett klot, så skulle den alltid liksom jorden, framvisa en mörk sidhalva och en ljus sidhalva. I stor olikhet med jorden framvisar månen ett återsken på olikartat sätt eller vis, vilket månen, om den vore rund, aldrig skulle kunna åstadkomma. Ett runt klot, som får sitt ljus ifrån solen kan icke träffas av ljuset mer än på ena halvan i taget. En sida av månen förblir då mörk. Även kan man antaga, om månen vore rund, så kunde månen aldrig frambringa ett hästskoformigt sken som den nu gör som alla kunna se. Den som givit akt på en solförmörkelse, så förstår man

att den mörka delen av solen från början går rakt över, men månen börjar sitt ljus i hästskoform, och detta kunde den aldrig om den vore rund: detta säger oss själva förnuftet. – Även förnuftet hos astronomerna.

Man kallar månen i vanliga fall för månskivan och detta är säkert den rätta benämningen eftersom dess sken är så skiftande. Denna väldiga skiva slår så ett varv i månaden och när den bliver helt mörk ligger den på flatsidan vänd med rundkanten mot solen varav den ljusa ringen framkommer. När månskivan börjar resa på sig litet, träffas flatsidans kant, och det hästskoformiga skenet uppkommer.

Till en stor överraskning för vetenskapen i astronomi; den nuvarande, är att de själva hava framhållit med visshet att månen går runt omkring jorden, men det vill säga på 54 timmar. För egen del äro vi övertygade om att månen löper sin bana omkring jorden på $24\frac{1}{2}$ timme, således cirka en halv timme efter solen i sin bana omkring jorden. Månen äger för övrigt en trefaldig verksamhet, som månen tjäna jorden och oss människor med. Först denna väldiga skiva som slår ett varv i månaden, eller tolv varv på ett solår. Samtidigt löper månen omkring jorden på tjugofyra och en

halv timme och på samma gång flyttar månen sig tolv gånger fram och tillbaka på ett solår ifrån norr till söder och ifrån söder till norr. Det egen- domliga med månen är, att han bryr sig icke om att göra något stillestånd som solen gör, när den vänder om vid midsommar och jul. Månen gör helt om marsch, lika kvickt som en rask soldat på sin marsch kan göra, ity att vi aldrig få något månstillstånd. Men månen vilar sig stället på flat- sidan några dygn, innan det nya månljuset tändes

När nu vetenskapsmännen icke alls hava kunnat utforska månskivans utseende, som icke är mer än trettioåttatusen mil ifrån jorden: huru kunna des- sa herrar då tala och skriva om andra världar, som vars avstånd är tusen gånger tusen längre borta ifrån oss. Deras fantasi måste vara större än hos alla andra människor: eller kanske det kan vara på det viset med deras antaganden. Vi förstå ing- enting i denna sak, och därför antaga vi. Vi an- taga eller föreställa därför att vi ingenting förstår i denna hemlighet. Är deras mening sådan som vi här framställt den så är också deras lärobok ingenting att fästa sig vid såsom lärobok.

ANDRA KAPITLET.

Varför dag och natt uppkommer.

Vi läsa på flera ställen i bibeln, där det talas om jordens grund. Herren har grundat jorden, Herren har givit jorden grund, vidare om att jordens grundvalar skola bäva, allt tyder på enligt bibelns ord att jorden har en gång fått sin grund och äger således en grund att vila på. Ingen människa lärd eller olärd, med rättskänsla och sunt förstånd kan tolka bort innehållet av de orden, Herren har grundat jorden eller Herren har givit jorden grund. Meningen ligger öppen och klar för alla.

Men nu kommer det orimliga påståendet ifrån, världsliga astronomer, att jorden vrider sig ett varv på tjugofyra timmar, och äger en hastighet i sin framfart, på tretusen mil i sekunden. O du stora värld, med dina visa och förnumstiga män!

Kan en planet som Gud har givit fast grund, först rulla i cirka etthundraåttio mil i timmen, sedan sticka iväg tretusen mil i sekunden, framåt i rymden omkring solen som det läres i deras läroböcker.

Detta bliver en ganska komisk sammanstötning mellan astronomernas lära och Guds ord: Herren har grundat jorden. Vill ni kanske inbilla oss som tro på bibeln, att jorden tager med sig grunden när den rullar ifrån öster till väster eller tvärsom likadant när den kilar iväg tretusen mil i sekunden ut i rymden. Men huru viljen ni hava ordnat edra papper. Ni har åtminstone svart på vitt att jorden vrider sig eller rullar cirka etthundraåttio svenska mil i timmen.

Inför Guds ord ser det ut som Ni ville leka blindbock med folk som även tror på bibelns sannfärdiga ord. Herrar astronomer vilja inte förstå detta enkla och klara faktum, att om jordens framfart vore tretusen mil i sekunden, så skulle jorden glida igenom molnen samt även fara ut ur det omhölje av luft som omgiver jorden och oss människor. Ingen människa har ännu sett att jorden går in i molnen, eller förbi molnen som månen gör i sin bana. Man kan få se moln, som i timtal stå stilla på samma plats. Molnen hava icke alls med jorden att skaffa i denna sak. Desamma flytta sig åt olika väderstreck och jorden besvärar dem icke alls, varföre emedan Herren har givit jorden grund, och därför viljar jorden stilla, som en klippa i havet och molnskyar och luft röra sig fritt omkring vår jord.

Apropå om luft, så är det helt naturligt att jorden behöver ligga alldeles stilla om den skall kunna samla eller lagra luften runt omkring sig; luften eller den vattenånga som uppstiger ur hav, sjöar och floder. Denna så kallade luft som vi människor så väl behöva (även astronomerna); för att kunna andas och leva, denna luft skulle jorden naturligtvis skena ifrån om den sätter i väg tretusen mil i sekunden och jorden skulle således bliva utan luft. En fråga kunde ställas till den som det önskar? Hur skulle en astronom kunna andas, när inte en åsna kunde få så pass mycket luft att den kunde taga ett enda andetag? Ett annat anförande angående molnen. Jorden med en så vidsträckt bana omkring solen, skulle helt säkert icke hålla till inom den trånga krets som molnen hålla till. Det kunde ej bliva annat än att jorden blev utan både regn och luft. Men nu som vi alla kunna se, ligger så att säga, jorden inbäddad inom luft, moln och regnskyar, och där ligger den i sanning stilla på sin grund.

Ännu ett anförande om att kunna åka tretusen mil i sekunden. När vi människor få åka på tåg tio mil i timmen, så tycka många av oss att det bär iväg alldeles för fort, endast tio mil i timmen. Skulle man då åka ettusen mil i timmen hur skulle det kännas då manne? Och sedan öka farten till

tretusen mil i sekunden. Ja, det finns nog icke någon annan människa än en astronom som kan åka med en sådan fart, det är också väl för dem själva, att dessa herrar åka i sin fantasi, i sin inbillning i sin föreställning och sina antaganden i verkligheten kör jorden dem ingestädes, utan vilja de åka eller rulla, så få även de begagna sig av samma åkdon som finnas på vår jord till allas förfogande. Så vida de icke vilja rulla i en tunna, ned från Åreskutan eller Niagarafallet.

TREDJE KAPITLET.

Jordens grund.

När nu jorden ligger stilla på sin grund så är det helt naturligt att man vill hava reda på, hurudan grunden är och var den finnes och vad den består utav.

Vi få då lov att tänka först på hela universum. Hela denna väldiga kupa som övertäcker hela jorden åt norr, söder, öster och väster, och mittinuti i detta valv eller kupa är jorden förlagd, så vi kunna säga att jorden är centralpunkten i universum. Jorden ligger uti denna centrumhåla och kan omöjligt komma åt någondera hållet. Den ligger stilla där som klippan i havet. Det är denna centrumhåla eller punkt som bibeln kallar för jordens grund. Jorden haver således fått en naturlig grund, men en storslagen sådan. Den grunden är också beundransvärd emedan den håller jorden kvar på denna grund. En kines som möjligen kan få den uppfattningen att jorden har fått en grund att vila

på, han behöver inte tänka att jorden möjligen kunde sjunka åt Amerika eller åt väster till likaså en amerikansk astronom behöver inte alls vara rädd för att jorden skulle kunna sjunka åt Kinahållet, icke heller behöva vi svenskar frukta för att jorden skulle kunna sjunka åt sydpolen till. Negrer och australienare äro nog så trygga för den faran att jorden skulle kunna sjunka åt nordpolen till. Alla tänkande och icke tänkande i denna sak så förnimma de själva, var de än sitta, gå eller stå eller ligga, så vet ingen sig hava sjunkit i samband med jorden eller rullat cirka etthundraåttio mil i timmen och allra minst åkt tretusen mil i sekunden. Jorden ligger stilla på sin grund, emedan jorden är centralpunkten i universum.

I samband med detta påstående så mister ju jorden sin dragningskraft som så många lärda vilja framålla att jorden äger. Vi kunna tryggt påstå att ett kilo beck äger mer dragningskraft än hela jordklotet. Säkerligen om vi än rullade, flögo eller åkte som astronomerna tänka: eller om jorden ligger stilla, så är det i alla fall endast vår egen tyngdkraft som håller oss kvar och även den orsaken att jorden är centralpunkten inom universum. Skulle vi människor kunna leva utan luft, så skulle vi ändå stanna kvar på jorden, dels för

vår egen tyngdkrafts skull och dels för centralpunktens skull. Om en meteorsten faller ner ifrån en stjärna ifrån norr, söder, öster eller väster, så märk väl, att dessa bitar som lossna ifrån stjärnorna falla hit till oss på jorden, och det hava vi alla klart för oss att uppe bland stjärnorna finnes inget lufttryck. Dessa meteorstenar falla likväl till jorden, fastän det finnes mer dragningskraft i ett kilo beck än det finnes i hela jordklotet. Meteorstenar finna ingen annan plats än centralpunkten i universum. Vad manne nu herrar astronomer och andra tänkande medmänniskor kunna få för en uppfattning när det bliver fråga om varför dag och natt uppkommer? Det skola vi i tredje kapitlet tydligt efter biblisk uppfattning i fortsättningen, ännu mer förklara så att en astronom icke ens behöver tvivla. Ett litet anförande till angående om luftens tryck som en mycket framstående professor framhållit i skrift och i tal. Vi nämna icke hans namn men den som är lite beläst i vetenskaplig astronomi känner igen detta anförande.

Professorn hade framhållit ett antagande, såsom exempel naturligtvis. Att om man kunde borra eller på annat sätt få ett större hål eller en öppning rakt igenom jorden, så skulle en järn eller blyvikt hur tung som helst nedkastad i denna öppning,

stanna i jordens medelpunkt, förhindrad att komma längre till följe av lufttrycket från motsatta sidan.

Professorn i fråga har naturligtvis aldrig läst om i bibeln att jorden äger eller har en grund att vila på. Detta är väl också orsaken varför denne professor håller så starkt på lufttrycket. Han skulle säkert få andra tankar om han blott kunde tro på allvar att Gud har grundat jorden.

Vi kunna icke förneka lufttrycket, icke magneten heller, men lufttrycket är icke så kraftigt som professorn vill hava det. Om man kastar upp en kilovikt i luften så hindrar lufttrycket icke kilovikten att komma ner igen. Om en fågel med mycket stora vingar vill lyfa sig ifrån jorden så kan lufttrycket icke heller förhindra det, nej icke ens magneten.

För egen del äro vi förvissade om, att endast en kilovikt nedkastad i denna öppning genom jorden, skulle rusa i väg rakt genom jorden, om inte något annat än lufttrycket fanns till. Om denna professor eller någon annan intresserad kunde komma till månen och han även där kunde få en öppning rakt igenom månen möjliggjord: och så även månen var omgiven av luft. Professorn satt på övre flatsidan av månen och lät en kilovikt falla i öppningen rakt igenom månen. Kan någon

tänka sig att kilovikten stannade kvar i månens medelpunkt eller i mitten av månen? Förvisso rusade den ut i rymden, och kom hit till oss på jorden om en kort tid, och det endast därför att månen icke haver fått en sådan grund att vila på som jorden lyckligtvis äger.

Om ett antagande till kunde göras: att professorn kunde pumpa ur all den luft som kunde finnas i öppningen genom jorden och vid detta tillfälle lät en tusencenters vikt falla genom öppningen, så hålla vi alldeles för givet och klart, att tusencentersvikten ändå utan något lufttryck ifrån motsatta sidan av jorden skulle stanna kvar i mitten av jorden, och icke komma en tum längre, emedan där in uti jorden är centralpunkten i universum, och ingenting kan komma längre, det må sedan hava hur tung vikt som helst.

Tänk för övrigt själv lite på huru kollosalt tung jorden själv är, ingenting kan jämföras med en sådan vikt eller tyngd och likväl ligger denna koloss stilla åt norr, öster, söder och väster, lika stilla på sin grund, utan att vara beroende av det starka lufttrycket, som vår professor har talat och skrivit om. Herren har givit jorden sin grund, och denna grund är centralpunkten uti universum.

Den uppfattning som våra astronomer hava, att

det skall finnas flera sådana världar som jorden, uti detta universum som endast tillhör jorden, och där jorden är centralplatsen. Denna uppfattning är nog ingenting annat än fantasifoster ifrån astronomernas alla antaganden, föreställningar, inbillning och självkloka storhet att på egen hand efter sin egen vishet inför människorna komma fram med storheter i fantasien, som de hava fått sikte på i rymden genom sina mikroskop. Naturligtvis, om nu jorden är centralpunkten i detta såuniversum, kan det omöjligt inte finnas någon mer sådan planet som jorden i detta universum som omger vår jord. De planeter som kallas för Mars och Jupiter m. m. skulle ovilkorligen med sina solar och månar kretsa omkring vår jord: inför våra ögon och uppfattas av vårt förstånd om dessa planeter funnos till i verklighet. Men för egen del säga vi, att det måste vara i fantasien hos astronomerna som dessa planeter existera.

I bibeln finnes icke en enda vers, där det nämnes om flera världar än vår jord. Icke heller står där nämnt om att jorden vrider sig omkring sin axel, m. m. sådant som astromerna hava uppfunnit. Det kan väl också hända att vi människor som bo på jorden, en vacker dag få höra, att det finnes människor även på planeten Mars. Människor

med ett mycket större begrepp intelligens och mycket annat som fattas oss fattiga syndare på denna jord, astronomerna, och andra vetenskapsmän inberäknade.

Men varifrån skola då dessa storheter härstamma. Månne från aporna, gorillorna, grodorna eller något annat odjur, som de sedermera hava förädlat sig efter en tidrymd av millioner år. Naturligtvis om någon annan planet skall kunna liknas vid jorden, så måste densamma, liksom vår jord hava sitt egna universum att vila uti, med sin egen centralpunkt, och med en egen stjärnhimmel, såsom vår jord äger.

Astronomerna säga nu själva, att planeten Mars kommer fram och visar sig för oss ibland, och då kallas denna planet för aftonstjärna. En planet sådan som jorden kan naturligtvis aldrig av rättskänsliga människor kallas för en aftonstjärna. Det är för stor skillnad emellan dessa himlakroppar. Astronomerna kunna likväl, trots att en stjärna är och förbliver en stjärna, likställa det med en planet, som likställes med vår jord. Nya himlar och *en ny jord* läsa vi om i bibeln: »En ny jord». I detta uttryck kommer den meningen fram; att det icke finnes mer än en sådan planet som vår jord.

Icke heller kan en planet sådan som den, så kal-

lade Mars behålla, vare sig luft eller regnskyar omkring sig emedan densamma, förmenta planeten äger en löpande bana omkring jorden.

När astronomerna kunna få syn på denna som de kalla för Mars om aftonen, då kallas den för aftonstjärna, emedan den lyser som en stjärna.

Om vår jord skulle kunna intaga samma plats som aftonstjärnan Mars innehar, skulle den helt säkert icke alls bliva någon stjärna, emedan vår jord är mycket för stor för att vara såsom en stjärna, huru är det möjligt för »Mars» som är mycket större än jorden, »att kunna spela stjärna», och ändå vara planet? Nu måste det väl ovillkorligen räcka till med denna obehagliga kritik för denna gång. Någon av våra lärda män, har uttalat den meningen; att kritiken är såsom en smältdegel, varuti föremålen kastas in; där dessa fejas och renas, och när spörsmålen sedan efteråt granskas, brukar sanningen lysa klarare än förut.

Vi vilja ännu en gång lägga fram ett faktum inför läsarens ögon, angående stjärnorna som även vittnar om att jorden ligger stilla på sin grund. Den som vill giva akt uppå den så kallade stora sjustjärnan eller karlavagnen som den även kallas, så kan man klart se och förstå, att dessa sju stjärnor gemensamt flytta sig ifrån norr till söder och ifrån

söder till norr, fram och tillbaka över våra huvuden på olika orter inom vårt land. Denna stora sjustjärna går icke upp och ned vid horisonten som sol, måne och andra stjärnor göra. Om nu jorden rullade eller vred sig, som astronomerna antaga eller föreställa sig att den gör; så skulle naturligtvis även denna sjustjärna gå upp och ned vid horisonten. Detta är otvivelaktigt ett fakta, för och ett ojävigt bevis för att vår jord haver sin grund, som den ligger stilla uppå, och att sol, måne och de flesta stjärnor hava fått sin bana lagd omkring jorden.

FJÄRDE KAPITLET.

Fortsättning på varför dag natt uppkommer.

Sista akten i denna framställning efter Guds ord, varför dag och natt uppkommer, skola vi nu söka klarlägga inför den ärade läsaren, så att rättskänslan inom densamma, må bli domaren över dessa religiösa påståenden och sanningar.

Vi börja med detta bibliska aktstycke som återfinnes i Josuaboks 10 kap. 13 vers samt även den 14:de versen. Orden lyda så: Du sol, stå stilla i Gibeon, du måne i Ajalons dal. Då stod solen stilla och månen blev stående till dess folket tagit hämnd på sina fiender.

Detta finnes upptecknat i »Den redliges bok».

Solen blev stående mitt på himmelen nästan hela dagen innan den gick ned. Vers 14: Aldrig har någon dag, varken förr eller senare varit lik denna, i det att solen och månen fingo lyda en mans ord på Guds befallning. I den gamla översättningen lyder en del ord så: och detta var det största

under som Gud låtit ske genom en människa, ity att både solen och månen fingo stanna i sitt lopp omkring jorden en hel dag. O, härliga vetenskap som vem som helst kan få hämta ur dessa båda bibelverser. Aldrig skall vetenskapen i astronomi hava framgång eller omfattas av folket med något större intresse förrän dessa vetenskapsmän kan få något förtroende för sanningens ord, som äro Guds ord. Tänk om en enda av dessa män hade på allvar forskat efter vetenskap i denna bok som män kallar för bibeln, sannerligen, sannerligen, astronomerna då hade suttit i ett så ogenomträngligt mörker som de nu göra, när det bliver fråga om varför dag och natt uppkommer.

Vi skulle vilja giva herrar astronomer det rådet, börja på ny kula igen att forska dels i bibeln och dels i naturen och ni skola säkerligen komma till ett helt annat resultat än vad nu är fallet med eder forskning. Gud haver slagit eder med blindhet, så att ni icke ens vet hurudan månen ser ut, som icke är mer än trettiosex tusen eller trettioåttatusen mil ifrån jorden. Ni antaga att månen är rund. Ni kan icke bevisa eller säga något bestämt som vi människor kunde omfatta med förtroende och förståelse. Ni förstå själva eder fattiga lära. Du sol, stå stilla. Dessa ord giva tillkänna tydligt

och klart för alla, även för astronomerna, att solen liksom månen löpa i sin bana omkring jorden. Hade solen stått stilla som det nu läres i våra folkskolor så är det ju även klart, att den berättelsen som vi läsa uti Josuabokens 10:de kap. icke innehåller något värde för den astronomiska vetenskapen. Det vore en dåraktig vantro för oss som tro och äro överbevisade om Guds ords sanningar, att hålla till godo med astronomernas inbillningar och tokiga antaganden i stället för Guds sanna ord. Den som som kan förneka denna sanning i Josuaboken, han kan säkert förneka vilken religiös bok som helst, en sådan person måste vara en stark fiende till Gud och hans bibel eller också sover han som den där sover i toppen på en mast, vars skepp håller på att sjunka.

~ Alla människor som äro kristna måste för Guds ords skull tro på hela bibeln. Icke mena vi att den som icke kan tro Josuaboken, att han ovillkorligen skulle dö osalig, men Gud bliver ärad mer om vi som äro kristna även tro på Josuaboken, Månen fick ock tillsägelse att stanna, detta kan ju tyckas icke vara så orimligt som att solen skulle stanna. Månen han löper omkring jorden har ju astronomerna sagt och om månen fick stanna ett tag, kan väl inte vara så otroligt. Det kan ju gläd-

ja en meningsfrände till astronomerna att dessa finga syn på att månen verkligen löper omkring jorden och vi tycka för egen del att en liten gnista av ett rätt vetande skymtar fram hos astronomerna i denna sak om månen.

Men låt oss ännu en gång framföra ett påpekande av astronomernas lära om jordens rullning omkring sin axel.

Det är nog veterligt av de flesta tänkande människorna att vi hava både sol och måne framför jorden eller framför oss och att även månen går framför oss, fast den även går emellan jorden och solen. Vi hava dock månen framför jorden.

Nu vilja astronomerna att endast jorden skall rulla på sin axel inför solen men icke inför månen. Kan det finnas någon möjlighet för jorden att kunna rulla endast inför en av dessa båda, endast solen och icke månen när båda dessa himlakroppar äro alltjämt framför jorden? Detta är helt enkelt omöjligt, jorden om den skulle rulla så skulle den ovillkorligen rulla inför både solen och månen, detta säger ju oss själva förståndet.

Nu är som vi förstå, läran om jordens rullning endast ett föreställande och vi uppfatta tydligt och klart att Josuabokens ord äro rätta och sanna.

Astronomernas prestige lider troligtvis mer därav

att de själva hava sagt att månen löper omkring jorden, hade de även sagt att månen också står stilla och att det är endast jorden som vrider sig omkring sin axel, även inför månen, så hade deras samorium blivit mera helt, men nu riva de ned sin lära genom att tala om att månen löper omkring jorden.

Vi hade nu en god lust att lägga ned pennan och avsluta med en liten sångvers emedan det som nu är framlagt tillräckligt bestyrker att jorden står eller ligger stilla och att dag och natt uppkommer därigenom att solen löper en löpande bana omkring jorden och att Guds ord och det mänskliga förståndet äro ense därom. Åtminstone deras förstånd som tro. Dock, ärade läsare vilja vi en gång till göra ett replikerande över astronomernas avstånd emellan jorden och solen, och deras olika storlek.

Angående om solens avstånd och storlek, inför jorden, vilja vi blott göra ett jämförande efter eget förstånd eller tycke utan att beivra att så skulle vara bestämt. Det låter i alla fall orimligt att solen skulle vara en million gånger större än jorden.

Likaså är det med avståndet emellan jorden och solen. Det låter också obegripligt: femton millioner mil långt borta ifrån oss.

För egen del tycks att icke en enda solstråle skulle komma fram för att värma oss människor,

om detta avstånd vore sanningsenligt. Vi skulle antagligen hava frusit ihjäl för länge sedan och hela jorden varit en enda isklump. Om man tänker på vintersolståndet så har solen faktiskt icke kommit längre bort ifrån oss än cirka tvåtusen mil, säger tvåtusen mil, och ändå förmår icke solens strålar att hålla snö och is borta ifrån norra jordklotet.

Endast för tvåtusen mils avlägsnande ifrån oss. Någon kan väl invända och vilja hava sagt att detta beror på att solstrålarna falla så snett, att de hava mist sin kraft. Endast på tvåtusen mil, säger tvåtusen mil, har solen mist all sin förmåga att utestänga kylan, så kom inte vår sol tillbaka igen så skulle norra delen av vår jord förbliva en enda isklump. Vore solen en millioner gånger större än vår jord, säkerligen skulle tvåtusen mil längre ifrån solen icke alls spela någon roll, när det gäller ljus och värme. Solen är ju utanför jorden, ity att vi kunna se solen hela dygnet om under sommarsolståndet men ändå förmår icke solen att smälta bort isen vid norra polen. Likadant är nog förhållandet vid sydpolen där isen aldrig smälter

Vi kunna för egen del ej förstå, annat än att solens storlek även är ett antagande av astronomerna, och att ett normalt antagande av solens storlek icke alls är större än jordklotet själv. Avståndet

ifrån jorden till solen skulle vara normalt enligt vårt förmenande om detsamma vore dubbelt så stort, som avståndet är emellan jorden och månen. Solen kunde förresten vara dubbelt så stor som månen och ändå lysa och värma med samma kraft som den nu gör, det vill säga om avståndet icke vore mer än dubbelt större än månens avstånd. Fullmånens normala ljus lyser i profition lika med solens ljus, och vid synranden när solen och månen ibland följas åt så synes för våra egna ögon dessa båda ljus lika stora. Månen övertäcker jorden med sitt klara sken fast den är mycket mindre än jorden.

I bibeln läsa vi om det lilla och det stora ljuset men icke om att solen är en million gånger större än jorden, emedan detta icke alls behövs för att solen skall heta det stora ljuset.

Man har ju förändrat och förbättrat bibeln och katekesen, varför icke även förbättra läroboken om jorden, solen och månen, som endast är utgiven och ihopsatt av astronomiska föreställningar och antaganden, åtminstone en stor del därav.

Detta vore i sanning behöfligt i vårt upplysta tidevarv, och skulle bliva till nytta och glädje för många människor i världen. En skolgosse är icke heller nöjd med antaganden och föreställningar, även han har krav på att få veta sanningen, när

det är frågan om, varför dag och natt uppkommer. Dag och natt berör oss alla, ja både människor och djur. Dag och natt äro saker som äro bland de främsta i vår värld, utan dessa två naturliga cmväxlande händelser, vore det alls ingen värld för oss människor att leva uti och när nu Guds ord rent och klart säger oss sanningen, i denna stora världshändelse, att solen löper omkring jorden, i likhet med månen, varför inte då reformera gamla dogmer som äro att likna vid såpbubblor eller fabler, och som helt och hållet äro värdelösa inför oss människor, som leva i denna tid. Vi an-hålla nu om läsarens överseende för allt för svaga eller för starka uttryck som möjligen kan skönjas, och sluta med att nedskriva några verser som vars innehåll även bekräftar utgivarens övertygelse varför dag och natt uppkommer.

Just på timman tjugofyra, runda solen svänger kring, kring vår jord den sköna dyra på ett dygn hon gör sin ring för att ge oss natt och dag, enligt Guds naturens lag.

Natt och dag de växla om såsom förr när människor kom hit till jorden för att bo, för att leva och att tro Guds ord och hava ro.

Det är visst, ja det sannt, att vår jord den ligger stilla, tag Guds ord därpå, till pant, ingen kan därav må illa om han litet tänker på att vår jord är ordnad så att den måste ligga stilla.

Tro på Moses, tro Josua, tro på psalmerna också, tro på sanningen och livet att vi livets krona få, när en gång, vi avsked ta och från jorden skola gå.

